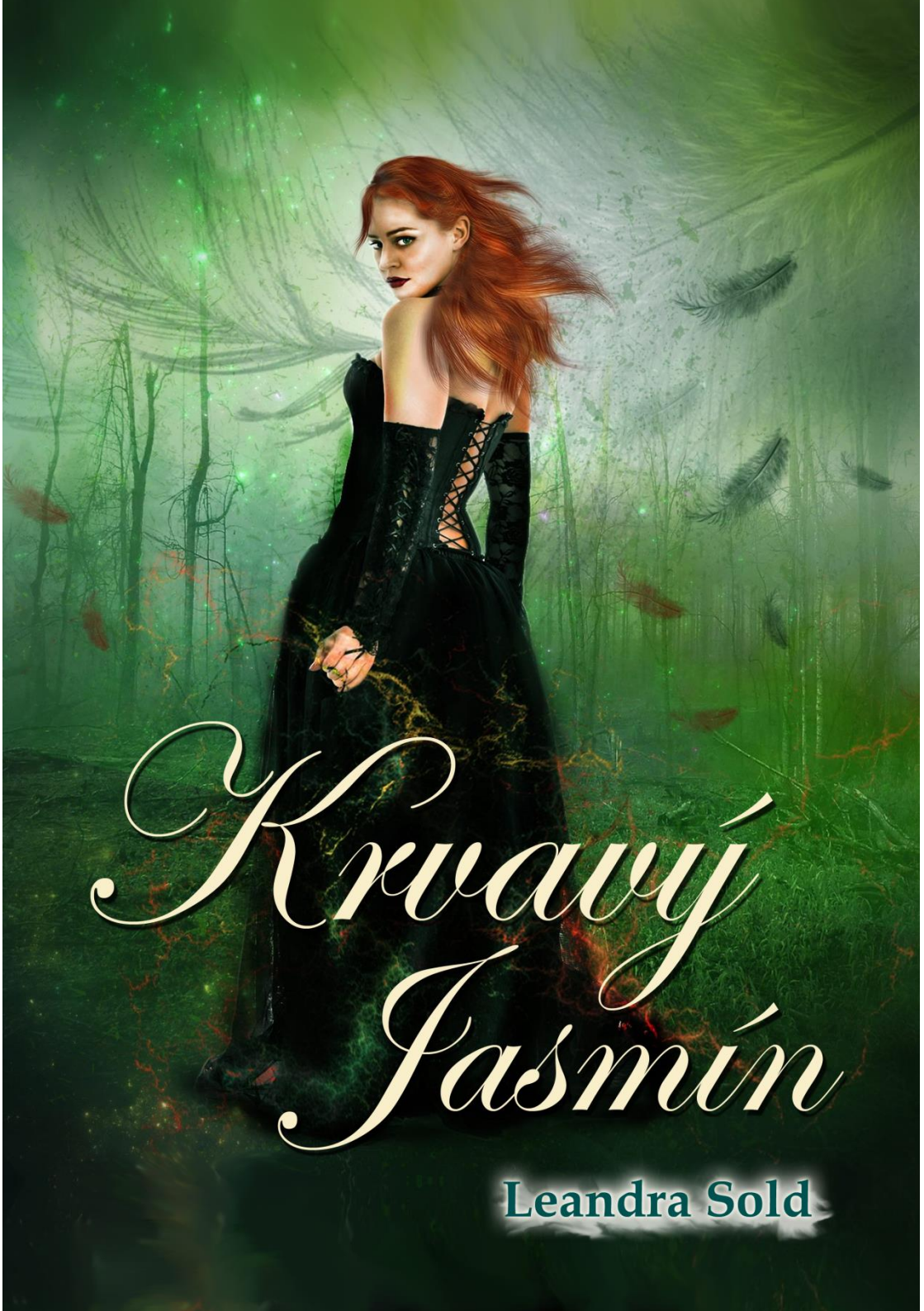

Krvavý Fasmin

Leandra Sold

Leandra Sold

KRVAVÝ JASMÍN

Děkuji všem, kteří mě povzbudili, když jsem byla přesvědčená, že už to dál nevede.

Děkuji své rodině za trpělivost a pochopení. Především manželovi děkuji za to, že mě zastoupil, když hrozilo, že děti umřou hlady.

Obrovské poděkování patří Zuzi Maat za krásnou obálku, ale především za první kritiku.

Děkuji také svojí bývalé kolegyni Marušce za potřebný nadhled a vtip, bez kterého bych příběh nikdy nedokončila.

Prostě děkuji VÁM VŠEM, kteří jste si našli čas přečíst první dva díly knihy. Snad Vás třetí pokračování nezlame.

*Nemohu dýchat!
Mé hrdlo se svírá.
Potím se.
Vzdaluji se.
Bojím se bez tebe.
Úzkost!
Jako bych zemřela.
Mé tělo je prázdné,
srdce nařiká a pláče.
V duchu zní znova a znova ta kouzelná slova.
Slova, jež říkáš, pokaždý před tím, než usínáš.
Pojď ke mně.
A já stále říkám „To nejde“.
Chci se otočit.
Chci se k tobě přitulit.
Chci za tebou a zapomenout na všechno, co je ještě přede mnou.*

Anna Dominika Vintrová

Prolog

Květen 1945, Berlín

Tiše se kradla dlouhou chodbou pryč z krytu. Jak se blížila k východu, slyšela lidské hlasy a hluk ulic. To se padlé město probouzí zpět k životu. Zkousla si rty a přidala do kroku. Jen, aby ji tu nenašli, šeptala si pro sebe. Srdce jí strachy bušilo jako splašené. Nesmí ho ohrozit!

Za posledním rohem chodby ji však čekalo nepříjemné překvapení v podobě samotného Pána osobně. Málem upadla, když ho spatřila. Stál tam jako by nic, opíral se o schody, které byly jedinou cestou ven, a jedl červené jablko.

„Copak? Už máte dost?“ zeptal se mezi sousty a s chutí okusoval zbylou dužninu z ohryzku.

„Prosím?“ zamrká překvapeně a zbledne.

Nakloní se k ní dost blízko na to, aby cítila jeho dech na bílém hrdle.

„Vím přesně, s KÝM jsi tam byla a taky CO jste dělali.“ Zašeptá jí do ucha mlaskavě. Vyděšeně zalapá po dechu.

Jak je to možné? Byla přece tak opatrná.

Odstoupí, odhodí ohryzek kamsi za ni do temné chodby a ukáže jí záda, aby dal jasně najevo kde je její místo.

„Teď bych měl tvému miláčkovi utrhat křídla a poslat ho přesně tam, kam si zaslouží. Do Pekla.“ zasyčí.

„Ne!“ zaječí a padne před ním na kolena. „Prosím! Udělám cokoliv.“ Pán se k ní otočí opět čelem a tváří se znuděně. „Opravdu COKOLIV?“ ušklíbne se a přivře safírově modré oči do tenkých zdířek.

Ona horlivě přikyvuje. „Jen mu neubližuj.“

Vychytrale se usměje a poškrábe se na bradě. „Slibuješ mi tady právě teď, že až přijdu a budu požadovat COKOLIV, bez řečí mi to dáš?“

Pokaždé, když to slovo řekne tím svým zvláštním důrazným způsobem, přejede jí mráz po zádech, ale nemá na výběr. Nic a nikdo na světě pro ni neznamená a nebude znamenat tolik co on. Její Michael.

Několik vteřin před ním jen tiše klečí, oči sklopené k zemi a zvažuje všechny možnosti. Má jen dvě, vydat Michaela na pospas Peklu nebo uzavřít dohodu. Ani jedna se jí nezamlouvá.

Vzhlédne k němu. To je signál, na který čekal. Skloní se a podá jí ruku. A ona přijímá v domnění, že jí chce jen pomoci vstát.

Je to tak snadné, jako vzít dítěti lízátko, pomyslí si Pán, a ještě na vteřinu ovládne smích, který už mu skoro bublá v hrdle. Pevně sevře její dlaň a zcela vážně proneše: „Ujednáno.“

Když Lillith pochopí, co právě slíbila a otevře ústa k protestu, zbývá po něm v chodbě už jen ozvěna jeho zlověstného smíchu. Je pryč.

Kapitola 1: Přízrak dob minulých

*Pod víčkem tvým řas ve stíně,
kde spí tvá duše v hlubině;
a po zdech, po parketách skrádá
se stín, jak přelud stoupá a padá.*

Edgar Allan Poe

17. duben 2015, New York

Zpočátku jsem jen plakala. Dny i noci mi splývaly dohromady. Čas jako by neexistoval. Bylo jen to naprosté prázdno ve mně. Poslední nač si pamatuju, než jsem upadla do tohoto podivného kómatu, který se spíš podobá hibernaci, byl rozhovor s Danielem a jeho vyčítavý hnědý pohled, než jsem si sbalila všechny věci a odešla k matce. Nemusela jsem jí nic vysvětlovat. Na nic se neptala. Jen si ode mě vzala kufr, usadila mě na gauči ve svém novém bytě, který byl nedaleko Danielova, a uvařila mi teplé kakao. Trpělivě u mě sedávala a hladila mě po vlasech, dokud jsem se neproštkala k spánku, který spíš připomínal bezvědomí, tedy v tom lepším případě. V tom horším se mi zdálo o něm. Pořád se ve vzpomínkách vracím k tomu poslednímu společnému dni, který tak slibně začal a

skončil tím pro mě nejméně očekávaným způsobem. Mým odchodem.

O několik dní dříve...

Omráčeně se nořím do nitra tmavé místnosti, osvětlené výhradně plápolavými plamínky nesčetného množství svíček. Hledám na stěně u dveří vypínač, ale žádný tu není.

Pokoj je výrazně menší než ostatní v našem bytě a jako jediný nemá žádná okna. Což je zvláštní. Stěny jsou od podlahy až ke stropu potaženy červeným sametem a uprostřed té podivné výzdoby stojí na malém stupínku ženský portrét v životní velikosti.

Nejistě k němu dojdu a nevěřicně zírám na tu důvěrně známou tvář, kterou vídám každé ráno v zrcadle.

Dokonce poznávám i zelené dobové šaty, které jsem měla v Shadows Creek na oslavách Dne nezávislosti.

Šaty, které mi Daniel sehnal na poslední chvíli, protože na ty původní mi převrhl maso a grilovací omáčku.

Zvědavě se skloním, když si všimnu, že u nohou obrazu je kromě planoucích svíček a orchidejí ještě kniha.

Zdá se dost stará.

Opatrně ji otevru.

„Krásě náleží krása“ je zdobně napsáno hned na první straně, inkoust je černý a zdá se starý nejméně několik desítek let.

Otočím list, abych zjistila, že se jedná o první vydání Emmy od Jane Austenové.

Ach!

K čemu to všechno má?

Vždyť víš! Zašeptá temně moje podvědomí a já prudce zavrtím hlavou ve snaze ho ignorovat.

Ještě něco tam leží.

Pod květem jedné z orchidejí se zaleskne zlatý, umělecky zdobený prsten, posázený kolem dokola diamanty. Váhavě ho беру mezi prsty a snažím se přecíst rytinu umístěnou na jeho vnitřním obvodu.

Daniel 17. dubna 1815

Přestávám dýchat.

Ozve se zvonivý zvuk, jak mi zlatý šperk vypadne z třesoucích se prstů a kutálí se po dřevěné podlaze, stejně jako slané slzy po mých bledých tvářích. Srdce se mi svírá v bolestivé křeči a oči mám rozšířené hrůzou z náhlého prozření.

On si nechce vzít mě.

On se chce oženit s ní!

Jako ve snách se vymotám z místnosti a dobelhám se na gauč v obývacíku.

Copak nemám právo aspoň na trochu skutečného štěstí?

Mlčky zírám na černou televizní obrazovku před sebou a čekám na jeho návrat.

Co mu řeknu? A co on řekne mě?

Ty dohady mě zničí!

Zaslechnu dveře od výtahu a prudce otáčím hlavu jejich směrem.

Konečně!

Do pokoje vchází rozjařený Daniel a sklání se, aby mě políbil. Ucuknu.

„Děje se něco?“ zamračí se nechápavě.

„A mám ti odpovědět já nebo ona?“ vykřiknu a napřáhnu ruku k té temné místnosti s obrazem. Původně jsem sice chtěla říct něco úplně jiného. Měla jsem v úmyslu podusit ho ve vlastní šťávě, zatímco já na něj budu s ledovým klidem shlížet a on mi bude klečel u nohou a prosit mě o odpuštění. Jenže v jeho přítomnosti moje sebeovládání vždycky tak nějak nefungovalo, takže bych svým hysterickým výbuchem neměla být zaskočená. Daniel rozhodně zaskočený je! Uvědomím si s jistým zadostiučiněním, když si všimnu jeho nechápavého výrazu.

„CO?“ řekne zaraženě a prohrábne si rukou tmavé vlasy.

On se ještě ptá? Cítím, jak se bolest, která mě před několika hodinami tvrdě zasáhla přímo do srdce, pomalu mění, v cosi, co mě skoro dusí. Uvědomím si, že na něj mám vztek.

Ne!

Já ho nenávídím! Nenávídím ho za to, jak si se mnou hrál. Jak se mě snažil přesvědčit o tom, že to, co k němu cítím, je láska. Měl to zatraceně dobře promyšlený. Tvářil se jako by ke mně skutečně něco cítil, jako by chtěl mě, přitom se mě celou tu dobu snažil změnit k obrazu svému. Vlastně jejímu. Proto mi přivezl ty šaty, snažil se mě donutit jít na Duke... teprve teď to do sebe všechno dokonale zapadá.

„TA! Ta tvoje vysněná princezna, kterou uctíváš jako nějakou bohyni. To proto si mě chceš vzít? Protože ti ji připomínám?“ ječím a po tvářích mi proudem tečou slzy vzteku a zmařených nadějí.

„Není to, jak si myslíš, Yasminne. Chtěl jsem to tam do svatby vyklidit, už jsem objednal i stěhováky. Přijdou zítra, chtěl jsem tam zařídit dětský pokoj.“

Užasle na něj zírám.

Dětský pokoj? Tam?

A pro koho jako?

Pro malý Josefínky?

„Teda. Jednou. Ne hned, samozřejmě. Máme spoustu času.“ Koktá, když vidí, jak se zatvářím.

„Tak to je můžeš klidně zase odvolat! Protože my dva, rozhodně žádný dětský pokoj potřebovat nebudeme!“ Zavřísknu, čapnu do ruky první kabelku, kterou cestou v hale potkám a klidím se pryč.

Několik hodin jen naprázdno bloumám ulicemi New Yorku. Mám na sebe trochu vztek, že zase utíkám, ale musela jsem si

všechno promyslet. A tam na mě odevšad číhaly vzpomínky na náš společně strávený čas. Na jeho polibky a doteky. Potřebuju si vyčistit hlavu a uvažovat naprosto střízlivě. Na hrudi mě bolí tak, že mám dojem, jako by mi právě někdo vyrval srdce z hrudi. Ignoruju tu bolest, ten tlak, který způsobuje, že se mi do očí řinou proudy slz a klopýtám rušnou ulicí. Míjím kolemjdoucí, někdo do mě vrazí, k uším mi dolétne jeho chvatná omluva. Ignoruju ho stejně, jako všechny ostatní. Slyším, jak mi v kabelce naléhavě zvoní telefon, a vím, že kdybych se podívala na displej, bylo by tam Danielovo jméno. V hlavě mám tisíc různých důvodů k návratu a jen jeden jediný k tomu, abych odešla. Jenže ten jediný důvod k odchodu je tak zásadní, že bez nejmenších problémů převálcuje všechny důvody k tomu, abych s Danielem zůstala. Ten jediný důvod totiž popírá pravdivost všech ostatních. Všechno, co jsme s Danielem měli, byla jen lež. Jeho zvrhlá hra na lásku. Lásku k dávno mrtvé šlechtichně, s jejíž smrtí se nikdy úplně nevyrovnal. Když se konečně trochu zklidním a podaří se mi racionálně uvažovat, otřu si kapesníkem slzy a vydám se zpátky k našemu, vlastně spíš k jeho bytu.

Sedí na gauči a hlavu si drží v dlaních. Odložím si kabelku s kabátem a sednu si proti němu na konferenční stůl. Zdá se tak zlomený. Vší silou vůle bojuju s touhou pohladit ho po vlasech a zašeptat mu do ucha, že všechno bude zase dobrý, protože vím, že nebude. Přes tohle se přenést nedokážu.

„Danieli?“ oslovím ho tiše, překvapí mě, jak pevně můj hlas zní. Uvnitř mám totiž pocit, že se trhám na kusy.

Vzhledne a naděje v jeho očích mi rve srdce na ještě menší kousky. Neměla bych ho litovat. Lhal mi!

Ublížil mi!

Nemiluje mě!

Snažím se v sobě v duchu vzbudit vztek, ale nijak zvlášť se mi to nedaří. Ještě před chvílí jsem ho byla plná, ale teď je najednou pryč.

„Vrátila ses.“ Vydechne a chce mě vzít za ruku. Ucuknu. Zamračí se a jeho oči získají temný odstín noci.

„Přišla jsem se rozloučit a taky ...“ zarazím se, tentokrát mě hlas zradil. Těžce polknu a pokračuju: „Taky se domluvit, jak to teď s námi bude dál.“

„Udělám cokoli, abych tě přesvědčil,“ začne naléhavě. Zarazím ho mávnutím pravé ruky a zavrtím hlavou. Mrzí mě, že jsem mu zase dala naději.

„Nemůžeš udělat nic, čím bys moje rozhodnutí změnil.“ Řeknu chladně. Možná až příliš, uvědomím si, když vidím, jak s sebou cukne. Zhluboka se nadechnu. Je to ještě těžší, než jsem si myslela.

„Ale hodně ti dlužím. Zachránil jsi mi život, Danieli, a to ne jednou.“ Všimnu si, že otvírá pus, chce něco namítat. Zase mávnu rukou. „Nech mě prosím domluvit. Co ti chci říct, není zrovna lehké, ale já prostě nemůžu jinak.“ Přikývne a já si všimnu, jak jeho oči doslova visí na mých ústech.

Odkášlu si a zaváhám. Jak mu mám říct, že už se mě nikdy nesmí dotknout? Že už nebude žádné my a jediný důvod, proč za naším vztahem nechci udělat jednu dlouhou tlustou čáru, je ten, že moc dobře vím, že beze mě, přesněji bez mojí krve, nemá naději na normální život. A já ho pořád miluju. Navzdory tomu, co a ke komu cítí on, nesnesu, aby trpěl. Ale zůstat s ním nemůžu.

„Nevezmu si tě, Danieli. Odstěhuju se k matce a taky se chci vrátit do školy. My dva jsme jako pár skončili.“ oznámím věčně a samotnou mě překvapí, jak snadno mi ta slova splynula ze rtů. Daniel zatne čelist.

„Slíbilas, že mě neopustíš.“

A je to tady. Nějak jsem podvědomě čekala, že přesně tohle řekne. Najednou mám pocit, že to já jsem zradila jeho důvěru, přitom vím, že je to přesně naopak. Na pár vteřin zavřu oči a zkousnu si dolní ret, až ucítím železitou chuť vlastní krve. Nechci ho opouštět, nechci odcházet, ale on ve skutečnosti stojí o to, aby zůstala ona. Ještě před pár měsíci bych se od něj možná nechala přesvědčit, ale teď jsem někdo úplně jiný. Paradoxně právě jeho touha mě změnit se staví jeho plánům do cesty, protože dívka, kterou sem před několika měsíci přivezl, by neváhala obětovat vlastní sebeúctu na oltář lásky. Žena, kterou jsem se po jeho boku stala, takové ponížení nesnese. Navíc, já ho přece nemůžu úplně opustit. Když oči znovu otevřu, Daniel vztekle pochoduje po bytě tam a zpět.

„Neopouštím tě. Pořád tady pro tebe budu, jen...“ zarazím se, nejsem si jistá, jak nazvat svoje nové postavení v našem vztahu. Jsem krmení? Kamarádka? Zaměstnanec...Nevím.

„Jen co, Yasminne? Co se mi to tady snažíš nabídnout?“

„Přátelství?“ vydechnu tiše. „A taky...“ Nedokážu to vyslovit nahlas. Prostě nedokážu!

„Taky, co?“ zamračí se Daniel.

Polknu. V puse mám najednou úplně sucho. „Krmení.“ Řeknu třesoucím se hlasem a dívám se přitom do země. Daniel je v mžiku u mě. Bere mou tvář do dlaní a donutí mě se mu podívat do očí.

„To nemůžeš myslet vážně, Yasminne.“

„Nenechám tě v tom. Nemůžu. Nebýt mě, pořád bys měl Pandoru.“ Namítnu smutně a do očí se mi tlačí slzy.

Daniel prudce odtáhne dlaně od mojí tváře, jako bych byla prašivá a udělá několik kroků vzad. Příštích pár minut, které se mi zdají být jako věčnost, panuje v místnosti naprosté ticho. Potom se můj společník napřímí a já si všimnu, že zatíná ruce v pěst. „Běž.“ Řekne tiše.

Zmateně zamrkám. Čekala jsem, že mě bude přemlouvat, abych zůstala. Že mě bude přesvědčovat o tom, že miluje mě a ne ji. A místo toho...mě posílá pryč?

„Slyšelas? Odejdi. Sbal si věci a už se nevracej. Už tě nikdy. NIKDY nechci vidět!“

Naprázdnno otevřu ústa. Chci protestovat. Vysvětlit mu, že nemůžu jen tak zmizet z jeho života, ale pak si všimnu toho pohledu. Je tvrdý, plný vzteku a nenávisti. Není v něm ani špetka po tom vřelém citu, který jsem tam v posledních měsících tak často vídala. Přesně takhle se na mě díval tehdy v Shadows, když mě našel na pláži s Aidanem. Sklopím zrak k zemi a jdu si do svého pokoje sbalit věci. Ještě, že si matka našla nedávno v New Yorku byt a nemusím za ní do hotelu. Nemohla bych si ho dovolit. Předpokládám totiž, že jsem právě přišla i o jediný zdroj příjmů. O práci v Blackthorne trading. Samotnou mě překvapí, jak střízlivě najednou dokážu uvažovat. Zamračím se. Přijdu si najednou bezcitná a zlá. Jak se můžu zabývat takovou banalitou, jakou jsou peníze? Přece jsem právě ztratila svou životní lásku!

Když odcházím, Daniel už v obývacím pokoji není. Snažím se nemyslet na to, kde je a jak se cítí. Stisknu tlačítko výtahu, ale ještě před tím, než se otevřou dveře, položím zavazadla na zem. V kuchyni utrhnu kousek papíru a napíšu mu vzkaz.

Až bude třeba, zavolej mi! Nesnesu, abys trpěl. Vím, že bez mojí krve nemůžeš důstojně žít. Prosím, zahod' tu falešnou hrdost a najdi si mě. Budu čekat. Budu tady pro tebe. Vždycky. Slibuju. Yas.

Kapitola 2: Zlomená

*Nebudu se jako malá,
vyděšená myška bát.
Místo strachu budu radši
do všech stran jako lev rvát.
ze seriálu Grimm*

18. duben 2015, New York

Nezavolal. Už je to víc než tři týdny a on se neozval. Včera jsme se měli brát. Každý den přemýšlím, jak je možné, že jsem si ničeho nevšimla, že mi to nedošlo dřív, ale v hloubi duše dobře vím, že jsem to prostě vidět nechtěla. Matka se mě marně snaží přinutit, abych vyšla ven z jejího bytu. Nechci nikam chodit, nejradši bych zavřela oči a už se neprobudila. Když jsem si ani ne před rokem myslela, že jsem ztratila Aidana, cítila jsem se příšerně, ale to jsem ještě netušila, co mi osud přichystá. Nejhorší na celé věci byla jeho zrada, možná bych se snáz vyrovnala s jeho smrtí než s tím, že jeho láska je jen

přetvářka. Už nedokážu ani plakat. Všechny slzy jsem dávno vyplýtvala.

Lillith mě uložila do hostinského pokoje, který je stejně jako celý byt zařízen ve francouzském stylu provence. Všude je bílý rustikální nábytek a textilie se vzorem levandule. Kdykoliv se nadechnu, mám pocit, že vůně té fialové uklidňující bylinky nikdy nevyčichne. Musí mít její sušené svazky schované po celém bytě, jinak si to nedovedu vysvětlit. Stejně jako každý den se i dnes jen neochotně vyhrabu z kované bílé postele, zaliju si cornflakey mlékem a s miskou a lžící se zanořím zpátky do fialových peřin. Pomalu chroupu snídani, když se ozve nezvyklý zvuk domovního zvonku. Slyším, jak Lillith cosi říká do interkomu a potom mačká bzučák. Srdce mi poskočí. Daniel! Určitě ho fakt, že bychom se dnes brali, zasáhl stejně jako mě a musí mě vidět, uvažuji. V tom si uvědomím, že jsem se už týden nesprchovala. Chvatně vstávám a přehrabuju se v kufru, který jsem si sem sebou přinesla. Bleskově ze sebe stáhnu bavlněné modré pyžamo s ovečkami a soukám se do černých riflí a bílé propínací košile. Umaštěné vlasy stáhnu do ohonu a štípnu se do obou tváří. Na chodbě se ozývá zvuk odemykaného zámku. Nastražím uši a poslouchám.

„Dobrý den, vy musíte být její matka.“ Ozve se z chodby mně důvěrně známý dívčí hlas.

„Lillith, prosím.“ Požádá matka a jen si domýšlím, že se na návštěvu srdečně usmívá. Kdo by se na ni taky neusmíval. S Diane

to ani jinak nejde. Její vřelý a upřímný úsměv je totiž nakažlivý. Jen doufám, že mě nepřišla přesvědčovat, abych se k Danielovi vrátila.

„Kde je?“ Ptá se moje nejlepší a jediná přítelkyně starostlivě. Ušklíbnu se a bojuju s přílivem zklamání nad tím, že Daniel nepřišel. Ozve se krátké zaklepání. Beru za kliku a otevřu, abych se obratem přesvědčila o tom, že nějaké slzy mi přece jen zbyly. Ve chvíli kdy spatřím Dianin soucitný výraz a upřímné pomněnkové oči, v podstatě se jí vrhnu do náruče a promáčím jí rameno slzami.

Když konečně přestanu vzlykat, hlasitě se vysmrkám a Diane se uchechtne. Tázavě k ní vzhlednu.

„Nemyslela bych, že někdo jako ty, dokáže vydat takový zvuk.“ Pokrčí omluvně rameny. A já ani nevím proč, ale vyprsknu smíchy. Dianiny rty se roztáhnou do širokého úsměvu, pohladí mě po paži.

„Díky, že jsi přijela.“ Vydechnu.

Zavrtí hlavou. „Neděkuj. Neměla bych klid, kdybych se sama nepřesvědčila, že jsi v pořádku. Navíc jsem s cestou sem počítala, měla jsem ti jít za svědka, pamatuješ?“

Zmínka o svatbě mi zase vžene do očí slzy.

„Oh, promiň. Neuvědomila jsem si ... Mrzí mě to. Prosím, Yas, už neplač.“ Vyhrkne chvatně. Zavrtím hlavou a prudce zamrkám, abych rozehnala slzy.

„To nic. Musím si jen zvyknout.“

Diane se usměje. „Přišla jsem tě vytáhnout ven mezi lidi.“

Zamračím se. „Co?“ Nikam se mi nechce. Ji vidím ráda, ale na lidi nejsem zvědavá.

Nervózně poposedne a v očích jí zajiskří. „Rodiče mi schválili NYU. Zítra mám pohovor s rektorem.“

Usměju se, překvapí mě, že to ještě umím a jak snadno to jde. „To je skvělý, Di. Mám radost za tebe.“ O vteřinu později mi dojde, že já už se na vysokou nevrátím. Mým osudem není být člověkem, ale spasit svět. K čertu! Mám fakt smůlu.

„Nenecháš mě jít samotnou, že ne?“ Vytrhne mě z úvah Diane. Zavrtím hlavou. „Jasně, že ne. A kdy to máš? Odpoledne?“

Diane se zatváří nervózně a zastrčí si blondátou kudrlinku za ucho. „Vlastně, je to za dvě hodiny.“

Nejdřív chci začít panikařit, ale pak si uvědomím, že jsme přece na Manhattanu a Greenwich Village je jen pár minut cesty taxíkem.

„Dej mi patnáct minut. Jen se osprchuju. Budeme tam včas. Neměj strach.“ Uklidňuju ji a běžím přes chodbu do koupelny. Chvatně se namydlim, na mytí vlasů není čas. Spláchnu vrstvu několikadenního potu a utřu se do měkké osušky, do níž se následně zamotám. Když znovu vběhnu do pokoje, všimnu si, že Diane otevřela okno. Zahanbeně nakrčím nos, když si uvědomím, jak odporný vzduch tady asi musel být. Přehrabuju se v kufru, hledám spodní prádlo a narazím při tom na povědomý kousek oděvu. Překvapeně vytáhnu ze zavazadla tmavě zelený korzet, který jsem dostala od Melanie, mojí bývalé spolubydlící z koleje v Charlotte.

Než si uvědomím, co dělám, oblékám si ho k černým úzkým džínovým kalhotám a na nohy si natahuju vysoké těžké boty.

Diane překvapeně vypískne, když se před ní v tom pro ni neobvyklém modelu postavím. Jsem si dokonale vědomá faktu, že tohle oblečení jsem si na sebe vzala jediné proto, že Daniel ho nesnášel, ale nemůžu si pomoci.

„Tak připravená?“ Zeptám se kamarádky, když se mi konečně podaří vykouzlit na očích ty správné černé linky. Diane jen kývne. Chvatně si zastrčím do zadní kapsy iPhone a několik desetidolarovek, chytím ji za ruku a táhnu ke dveřím.

Na chodbě narazím na matku. Překvapeně si mě prohlédne, ale k mému outfitu se naštěstí nevyjadřuje. Nedokážu odhadnout, jaký na to má názor. Tohle moje já, patří do období, kdy byla v Zásvěti a já tu zůstala sama s mým šíleným bratrem. „Jdu doprovodit Diane na pohovor na NYU.“ Řeknu, jako bych poslední tři týdny nestrávila v posteli a v slzách. Lillith jen přikývne a já se s Diane řítím k výtahu, nedočkavě mačkám tlačítko a snažím se vytěsnit z mysli nepříjemný pocit, že nejsme samy.

Do kampusu jsme dorazily skoro o hodinu dřív, ale nějakou dobu nám trvalo, než jsme našly správnou budovu. Právě, když s Diane zkoumám mapu, uslyším za sebou známý hlas.

„Yasminne?“

Překvapeně se otočím. „Mel?“ Řeknu nevěřicně, když spatřím drobnou brunetku s výrazným líčením. „Kde se tu bereš?“

Pokrčí rameny. „Studuju tady. Když jsi odešla, zjistila jsem, že už mě tam nic nedrží a David, můj ex mi navrhnul, abych přešla sem na NYU, on tady studuje. A tak jsem tu, jen bez něj.“ Vysvětlí a tváří se tak nějak všelijak. Těžko odhadnout, jestli jejich rozchodu lituje nebo ne, a tak to radši přejdu a představím jí Diane. „Potřebujeme se dostat sem.“ Ukážu prstem na lékařskou fakultu a Mel nás ochotně odvede, kam potřebujeme.

„Takže ty budeš studovat medicínu?“ ptá se zvědavě Melanie Diane a ta přikývne.

„Chtěla bych být dětskou lékařkou. A co studuješ ty?“

Mel se ošije. „Anglickou literaturu.“ Otevírá nám dveře budovy, Diane vstoupí, Mel na mě upře velké oči a když procházím kolem ní, zašeptá: „Ona je snad ještě větší slušňačka než ty, když jsme se poznali.“

Pokrčím rameny. „No a?“

Mel pohodí hlavou. „Nevěřila bych, že to ještě jde.“ Zasměju se a následuju Diane do nitra hlavní budovy lékařské fakulty. Moje nejlepší přítelkyně už stojí na recepci a mluví s hezkou hnědovlasou dívkou, která jí s milým úsměvem a za výrazné gestikulace cosi vysvětluje. Zůstanu stát opodál, Mel vedle mě.

„Chceš, abych s tebou šla nahoru?“ zeptám se Diane, když recepční poděkuje a s obavami v očích si stoupne k nám. Zavrtí hlavou. „Počkej tu na mě. Nebo víš, co? Beca říkala, že to může trvat

i víc než hodinu. Možná by sis měla zajít s Melanií někam na oběd a já ti pak zavolám.“

Kývnu. „Fajn. Tak jdi na to holka. A neměj strach, uděláš skvělejší dojem. Jsi úžasná.“ Snažím se jí povzbudit, přitom si všimnu, jak se můj slovník za Melaniiny a Dianiny přítomnosti změnil. Nebo za to můžou ty šaty? Tak či tak si najednou připadám skoro stejně, jako když jsem nastoupila na vysokou. I tehdy mi někdo bolestně chyběl.

Sotva Diane zmizí za prvními dveřmi, chytí mě Melanie za předloktí a táhne pryč. Místo oběda jsme si obě koupily kávu a čokoládový donut a pohodlně jsme se uvelebili na čerstvě posekaném trávníku. Slunce příjemně hrálo a ve vzduchu bylo cítit jaro.

„Proč jsi vlastně odešla ze školy?“ zeptá se Mel, když si důkladně olízala prsty od čokolády. Pokrčím rameny. „Ani nevím.“ Štve mě, že zrovna nemám po ruce žádnou slušnou a uvěřitelnou výmluvu. Měla jsem si ji nachystat hned, jak jsme Melanii potkaly. Mohla jsem čekat, že se bude ptát. Ušklíbnu se a Mel se zatváří pochybovačně. „To jako vážně? Yas, ty jsi pro tu školu žila. Nevynechalas jedinou přednášku. Muselo se stát něco zásadního, abys kvůli tomu skončila.“

Má pravdu. Překvapí mě, jak dobře mě zná. Myslela jsem si, že naše krátké přátelství bylo spíš povrchní a ona přitom... Zavrtím hlavou. „Nechci o tom mluvit.“ Přikývne, ale připadá mi ublížená, a tak rychle dodám: „Možná ti to časem řeknu.“

Vykulí oči. „Tak to muselo bejt zlý.“ Řekne chápavě a bere mezi prsty pramen mých vlasů. „A sem si přišla jen jako doprovod nebo se taky chystáš podat si přihlášku?“ vyzvídá dál, přičemž si moje vlasy natáčí na prsty.

„Doprovod.“ Vydechnu smířeně.

„Jdeš snad někam jinam?“ útočí dál neúnavně. Ošiju se a pramen jí vytrhnu z ruky. „Ne, nejdu nikam. Mám prostě na práci něco...“ zarazím se, chtěla jsem říct důležitějšího, ale nějak tuším, že by se Melanie ptala, o co jde.

„Prostě dělám teď něco jinýho. A vůbec, jsem snad u výsledku?“ dodám možná až příliš příkře, protože moje kamarádka překvapeně zamrká a zavrtí hlavou. „Stačilo říct ne.“

„Omlouvám se.“ Zamumlám s pohledem upřeným do klína. „Nechtěla jsem, aby to vyznělo takhle. Jde o to, že bych se strašně ráda vrátila do školy, ale prostě nemůžu.“

Melanie zajiskří v očích. „Můj táta říká, že když něco opravdu chci, musím si zatím jít.“

Pousměju se a vzdychnu. Kdyby to bylo tak snadný. Jenže můj táta je archanděl.

Po dvou hodinách klábosení na trávníku mi konečně zazvoní telefon. Signál, že mám vyzvednout Diane. Doufám, že jí pohovor dobře dopadl, vlastně jsem si skoro jistá, že všechno probíhalo na výbornou. Rozloučím se s Melanií a vyzvednu Diane v aule, kde jsme se rozloučily.

„Myslím, že mě vezmou.“ Oznámí hned na uvítanou a skočí mi kolem krku. Pevně ji obejmu a snažím se vši silou myslet na to, že na ni nesmím žárlit.

Přestože jsem se Diane snažila přesvědčit, aby zůstala přes noc, odmítla mě se slovy, že by ji rodiče zabili. Nedovedu si představit, že by jí reverend White nebo snad Cindy zkřivili, byť jen vlásek, ale doprovodím ji na letiště, kde se s ní rozloučím. Když zmizí za stěnami terminálu, cítím se najednou hrozně osaměle a uvědomím si, že je mi zima. Rozhlédnu se kolem sebe a posadím se na nejbližší volnou lavičku, složím hlavu do dlaní a snažím se nemyslet na NĚJ.

„Vím, že to právě teď asi nechceš slyšet, ale já ti to říkal.“ Ozve se vedle mě Aidanův hlas. Zle se na něj zamračím. Alespoň doufám, že zle, protože se nezdá, že by ho to nějak zvlášť zastrašilo. „Tos uhodl naprosto přesně. Nechci. Co tady vlastně děláš?“

Aidan pokrčí rameny. „Mám tu nějakou práci. A ty?“

„Vyprovázela jsem Diane, zrovna jste se minuli.“

„Já vím.“ Konstatuje klidně a dívá se kamsi do davu před nás. Nakrčím čelo.

„Koho tady vlastně hlídáš?“ zajímá mě.

„Tebe přece.“ Řekne něžně a zadívá se mi do očí. Cítím, jak mi palcem pravé ruky přejíždí po dolním rtu. To jako vážně? Ještě jsem se ani nestačila oklepat z rozchodu s Danielem a on už po mě vyjel?

„Kecy.“ Plivnu a odstrčím ho. Všimnu si, jak se mu sotva znatelně zachvělo chřípí a oči zesmutněly. Ublížila jsem mu. A nijak zvlášť mi to nevadí, uvědomím si.

Aidan si mě zkoumavě prohlíží. „Co ti to udělal?“

Sleduju jeho pohled a přemýšlím, co se mu asi honí hlavou. Kdybych tak dokázala číst myšlenky jako Pandora, měla bych po starostech. V tom si vzpomenu, co mi sliboval tehdy v Horlivce. Říkal, že jestli mi Daniel ublíží, zabije ho. Polije mě studený pot. Srdeční frekvence se zrychlí na maximum a instinktivně ho chytím za ruku. „Neudělal jsi mu nic, že ne?“

Aidan se zamračí. „Ještě ne. Ale vůbec se mi nelíbí, jakou o něj máš starost. Nezaslouží si ji, Yas.“

Pevně se mu zadívám do modrých očí. „Prosím, nech ho být.“

Aidan zatíná čelist a u kořene nosu se mu objeví starostlivá vráska. „Proč?“

„Trpěl už dost.“ Odpovím a mlčky na něj upírám prosebný pohled. Nespokojeně trhne hlavou a polkne. Vidím, jak moc mu vadí, co chce právě říct. Jak moc s mým postojem nesouhlasí, ale přesto se zjevně chystá mi vyhovět. Takže v okamžiku, kdy pronáší svoje nabručené „Jak chceš.“ Už mu visím kolem krku. Cítím, jak náhle celý pookřál a sám mě objal v pase. „Děkuju.“ zašeptám mu do ucha a chystám se odtáhnout. Jenže než to stačím udělat, neunikne mojí pozornosti, že se k nám právě žene ten, kterého se tady

navzdory tomu, že mi rozšlapal srdce na kousky, snažím chránit. Daniel. Prudce Aidana odstrčím. „Musíš zmizet. Hned!“

„Co?“ ptá se nechápavě a otáčí se po směru mých očí.

„Nikam nejdu.“ Oznámí a zvedá se z lavičky, přičemž napíná svaly v celém těle tak, že vypadá ještě větší než obvykle. Dojde mi, že se chystá si s Danielem vyrovnat účty. Nervózně se rozhlédnu po zaplněné letištní hale. „Něco jsi mi slíbil.“

Aidan s sebou vztekle škubne. Otočí se na mě a probodává mě zlostným pohledem. „Dělám to naposledy, Yasminne. Příště už ten hajzl takový štěstí mít nebude.“ Procedí mezi zuby a než stačím cokoliv říct, prostě se vypaří. Zmateně zamrkám. Neměla jsem tušení, že tohle umí. V tom se přizpůsobí k smrti rozčilený Daniel.

„Takže takhle to je?“ vyštěkne a rozčileně si pročísne černé vlasy prsty levé ruky.

Dívám se na něj a snažím se nemyslet na to, že mu ve spáncích prosvítají šediny a na čele se rýsují první vrásky. Snažím se nedívat se mu na rty, abych nemyslela na jejich chuť a měkkost. Ale ze všeho nejvíc, se snažím nepodívat se mu do očí. Zase bych mu podlehla. A já nechci. Tentokrát ne. Nebudu mu suplovat mrtvou snoubenku. Snad i proto nepopírám jeho zřejmou domněnku o tom, že jsem se vrátila k Aidanovi.

„Jsi zase s ním? Nebo jsi s ním celou dobu?“ doráží zlostně a já stále mlčím. Nedokážu mu lhát, poznal by to. Vždycky to poznal. Příliš dobře mě zná. Cokoliv bych řekla, dalo by mu naději, a to já

nechci. Když se do mě naposledy opře onyxovým pohledem, zadívám se kamsi za něj a snažím se tvářit, že neexistuje. Předstírám lhostejnost, ale vím, že kdyby udělal jen jediný krok blíž, slyšel by můj zrychlený dech a zběsile tlukoucí srdce. Možná by si dokonce všiml slz v mých očích. Jenže on namísto toho jen zavrtí hlavou, otočí se a odchází pryč.

Z hrdla se mi vydere hluboký vzdech a na lavičku za sebou se skoro zhroutím.

Doma už na mě netrpělivě čeká Lillith.

„Ahoj,“ pozdravím tiše a otevřu ledničku, abych si nalila trochu pomerančového džusu.

„Ahoj. Bylas pryč hrozně dlouho.“ Konstatuje suše. Překvapeně zvednu obočí. Zlobí se snad? Uvědomím si, že vlastně nemáme stanovená žádná pravidla a ona je pořád moje matka. Má právo mě vychovávat i přesto, že už jsem vlastně dospělá.

„Omlouvám se, byla jsem doprovodit Diane na letiště.“

Přikývne. Posadím se vedle ní na bílý gauč. Chci jí něco říct, ale nejsem si jistá, jestli moje rozhodnutí pochopí.

„Chci se vrátit na vysokou.“

„Proč?“ zeptá se klidně a dál listuje nějakým módním časopisem. Matka je typická snobská dáma na úrovni. Moje vzpomínky z dětství

se tady na Zemi zdají jako krásný sen. Je jiná, než si ji pamatuju. Ne, že by byla zlá nebo mě neměla ráda, jen je mnohem přísnější. Daleko víc se ohlíží na to, co si pomyslí ostatní. V Zásvětí jí záleželo jen na mě. V tom si uvědomím, jak sobecky moje úvahy vlastně zní. Dokud se starala jen o mě, byla jsem spokojená, ale má právo i na vlastní život a je jen na ní, jak ho bude žít. Další šanci už zřejmě nedostane. Je teď konečně člověk a já jí chci poprosit o totéž. Toužím být aspoň na pár let jen obyčejná Yasminne.

„Chtěla bych si aspoň na chvíli zkusit jaké to je.“ Odpovím a koušu si přitom dolní ret.

„Jaké je co?“ nechápe maminka.

„Přece život. Lidský život.“ Vydechnu odhodlaně. Najednou mám matčinu plnou pozornost. Sleduje mě se směsicí nevíry a odsudku, jako by pochybovala, jestli opravdu správně slyšela.

„To nemůžeš. Zakazuju ti to.“ Zašeptá skoro neslyšně.

Překvapeně zamrkám. Čekala jsem, že mi to bude rozmlouvat, ale ona mi to ZAKAZUJE?

„Nemyslím na pořád. Jen na chvilku, na pár let nebo aspoň měsíců. Aspoň na chvíli chci mít zase pocit, že někam patřím.“ Vysvětluju zoufale.

Lillith se zamračí. „Přece patříš. Patříš ke mně a.... Danielovi, jen co mu odpustíš, bude všechno zase hezké, holčičko. Uvidíš.“

K Danielovi? Zamračím se. Ona nic nepochopila.

„Mami já se k němu nevrátím.“ Řeknu vážně. Upře na mě jasně zelené oči a naprosto vážně oznámí: „Nemáš na vybranou.“

Zalapám po dechu. „Ale mám. Mám a nevrátím se k němu.“

„Nebudu o tom s tebou diskutovat, Yasminne. Chápu, že jsi teď ublížená a že tvoje kamarádka ti navěšela na nos spoustu směšných nápadů, ale ty nejsi člověk a nikdy nebudeš. Nemůžeš se tak chovat ani tak žít a jediný kdo na tomhle světě bude mít pro tvou jinakost pochopení, je Daniel.“

„Tak abys věděla, Diane ani neví, že o návratu do školy uvažuji. Chci se tam vrátit, protože se mi tam líbí. Možná jsem jiná, ale Daniel rozhodně není jediná bytost, která mě dokáže milovat.“ Vyštěknu vztekle. „A navíc, on stejně nemiluje MĚ!“ dodám ještě a vstanu z gauče.

„A kdo tě asi tak bude živit? Nikoho nemáš. Nic neumíš a všechny ty kreditky, které sis sebou odnesla z Shadows Creek, jsou už dávno zablokované. Nebudu tě podporovat v takových šílenostech, Yasminne.“

„Najdu si práci.“ Namítnu.

„Cha.“ Uchechtne se matka. „A kdy budeš studovat, když budeš každý den vydělávat na polovinu mého nájmu. Nemáš ani představu, kolik tenhle byt stojí.“

„Půjdu bydlet na kolej.“

Matka se najednou zarazí, jako by ji fakt, že jsem ochotná se od ní odstěhovat odzbrojil. Rozhodí rezignovaně rukama.

„Jak chceš. Ale mou pomoc v žádném případě nečekej.“

Mlčky kývnu, abych jí neřekla něco, čeho bych mohla později litovat a odporučím se do hostinského pokoje, kde okamžitě vytočím Melino číslo.

Zvedne mi to hned po druhém zazvonění. „Yas, ahoj. Děje se něco?“

„Ne.“ Vyhrknu. „Teda, vlastně ano. Nezmínila ses dneska, že se některá z tvých spolubydlících stěhuje?“

„No, jo. Zmínila. Tessa odjíždí na studijní pobyt do Francie a zůstane tu po ní volnej pokoj. Proč? Pro tu tvou kamarádku? To už jí přijali?“

„Ne. Potřebuju ho pro sebe.“ Vydechnu. Zdá se to najednou tak definitivní. A to jsem za sebou původně nechtěla dělat tlustou čáru a pálit mosty, uvědomím si bezděčně.

Z druhé strany se ozve hvízdnutí.

„Od kdy bude volný?“ chci vědět. Nejradši bych odtud vypadla hned, ale vím, že by to vůči mamce nebylo fér.

„Od příštího pondělka.“

„Beru ho.“

„Budu se na tebe těšit, zlato. Bude to jako za starej dobrejch časů na Davidsonu.“